

Sygn. akt V GC 411/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

T. A. (nr PESEL (...))

przeciwko

(...)w W.

(nr KRS (...))

o zapłatę 12 550,00 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...)w W. na rzecz powoda T. A. kwotę 12 550,00 zł (dwanaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 8 350,00 zł od dnia 21.03.2013 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 4 200,00 zł od dnia 26.04.2013 roku do dnia zapłaty;

2. ustala, że koszty procesu w całości ponosi pozwany pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu;

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

Powód T. A. w pozwie przeciwko (...) wniósł o zasądzenie kwoty 12.550,00 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 8.350,00 zł od dnia 21.03.2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 4.200,00 zł od dnia 26.04.2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie powód wskazał, że na podstawie umowy z dnia 03.03.2014 r. nabył w ramach prowadzonej działalności gospodarczej od M. Z. przysługującą mu wobec pozwanego wymagalną wierzytelność o zapłatę sumy 12.550,00 zł z odsetkami ustawowymi, tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 16.02.2013 r. nr szkody 53/13/33/48. Powód szczegółowo wyjaśnił, że w dniu 16.02.2013 r. ok godz. 8.00 w miejscowości O. na ul. (...), na wysokości wjazdu do posesji nr (...) miała miejsce kolizja drogowa z udziałem samochodu osobowego V. (...) nr rej (...), kierowanego przez G. L., samochodu osobowego O. (...) nr rej (...) będącego własnością M. Z., kierowanego przez D.

Z. i samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) kierowanego przez W. Ż.. Kierowca samochodu V. – W. Ż. uznał swoją winę za spowodowanie kolizji, posiadał on obowiązkowe ubezpieczenie OC pojazdu u pozwanego. W toku likwidacji szkody pozwany wycenił koszt naprawy samochodu O. (...) za ekonomicznie nieuzasadniony, wartość rynkową pojazdu przed szkodą określono na kwotę 18.200,00 zł, wartość pozostałości na 8.200 zł i wartość szkody na kwotę 10.000,00 zł. Poszkodowany uznał tą wycenę. Jednocześnie pozwany zaoferował mu pomoc w sprzedaży samochodu i uzyskał dla M. Z. kwotę 9.850,00 zł, dlatego zmniejszono należne mu odszkodowanie do kwoty 8.350,00 zł. Decyzją z dnia 26.03.2013 r. pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w pojeździe M. Z. i nie wypłacił mu odszkodowania w kwocie 8.350,00 zł, wskazując że uszkodzenia nie powstały w okolicznościach opisywanych przez uczestników kolizji z dnia 16.02.2013 r. Na czas likwidacji szkody tj. od 28.02.2013 r. do 02.04.2013 r. poszkodowany M. Z. wynajął samochód zastępczy za łączną kwotę 4.200,00 zł. W dniu 11.04.2013 r. zgłosił pozwanemu roszczenie o zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego i złożył faktury za najem samochodu. Pozwany odmówił wypłaty tych kosztów. Pozwany odmówił dobrowolnej zapłaty należności dochodzonych pozvem (k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew (...) wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniesiono, że analiza materiału dowodowego wykluczyła, że uszkodzenia samochodów powstały w okolicznościach deklарowanych w zgłoszeniu szkody i podanych przez sprawcę. W ocenie pozwanego powstały one w innych okolicznościach i wyłączona jest odpowiedzialność gwarancyjna pozwanego. Pozwany nie uznaje odpowiedzialności co do zasady i podniósł, że nie została udowodniona zasadność wynajmu samochodu zastępczego (k. 25-26).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 16.02.2013 r. w O. przy ul. (...) na wysokości wyjazdu do posesji nr (...) miała miejsce kolizja drogowa z udziałem samochodu osobowego V. (...) nr rej (...), będącego własnością M. L., kierowanego przez G. L., samochodu osobowego marki O. (...) nr rej (...) będącego własnością M. Z., kierowanego przez D. Z. i samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) kierowanego przez W. Ż..

Samochody poruszały się w kierunku O., pierwszy samochód - V. (...) zasygnalizował manewr skrętu w lewo i zmniejszył prędkość wobec czego jadący za nim kierowca samochodu O. (...) rozpoczął hamowanie i również zmniejszył prędkość, natomiast kierowca samochodu V. jadący za samochodem O. (...) nie zdążył wyhamować i uderzył w tył samochodu O. (...), na skutek czego O. (...) uderzył w samochód V. (...).

Kierowca samochodu V. – W. Ż. uznał, iż jest winny przedmiotowej kolizji. Do kolizji doszło bowiem poprzez niezachowanie bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i niezachowanie należytej ostrożności, w ten sposób naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które doprowadziły do spowodowania kolizji. W. Ż. posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC pojazdu u pozwanego. Szkada została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowana pod numerem szkody 53/13/33/48.

(okoliczności bezsporne, potwierdzone dowodami: opinia rzeczoznawcy samochodowego R. S. w części dot. „okoliczności kolizji”, k. 8, zeznania świadka G. L., k. 44-45, zeznania świadka D. Z., k. 45-47, zeznania świadka W. Ż., k. 47, zeznania świadka A. G., k. 48-49, zeznania świadka M. Z., k. 49-50, opinia biegłego sądowego k. 62-83)

Po zgłoszeniu szkody (...) w W. ustalilo, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, a odszkodowanie zostanie wypłacone po ustaleniu odpowiedzialności za przedmiotową szkodę przez ubezpieczyciela. Oceniono wartość rynkową pojazdu na kwotę 18.200,00 zł, a wartość rynkową pozostałości zbywalnych w stanie kompletnymi na kwotę

8.200,00 zł. Wartość szkody (wartość rynkowa pojazdu pomniejszona o wartość pozostałości) wyceniono na kwotę 10.000,00 zł.

(**dowód:** wyliczenie szkody – akta szkody nr 53/13/33/48)

Następnie Rzecznik Techniki Samochodowej i Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego mgr inż. R. S. na zlecenie (...) w O. sporządził opinię, w której potwierdził przebieg zdarzenia z dnia 16.04.2013 r., jednak uznał, że przeprowadzona dokładna i szczegółowa analiza materiału dowodowego z akt szkody, oględziny szczegółowe uszkodzeń samochodów i przeprowadzona rekonstrukcja zamiany prędkości na energię zgniotu nadwozi samochodów – pozwala jednoznacznie stwierdzić, że uszkodzenia samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) i samochodu osobowego O. (...) nr rej (...) nie powstały podczas najechania pojazdu V. (...) nr rej (...) na tył samochodu O., który następnie uderzył w tył samochodu V. (...). W ocenie rzeczoznawcy uszkodzenia poszczególnych samochodów powstały w innych okolicznościach niż deklarowane w zgłoszeniach szkód i podane przez sprawcę zdarzenia.

(**dowód:** opinia rzeczoznawcy samochodowego – R. S., k. 8-11)

Samochód marki O. (...) należący do M. Z. został sprzedany za kwotę 9.850,00 zł w dniu 14.03.2013 r.

(**dowód:** oferta zakupu, k. 6, umowa kupna sprzedaży pojazdu - akta szkody nr 53/13/33/48)

Pismem z dnia 26.03.2013 r. (...) z siedzibą w W. – Biuro (...) O. poinformowało M. Z., że w związku ze zgłoszoną szkodą z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie została uznana odpowiedzialność (...) za szkodę. Podano, że szczegółowa i dokładna analiza akt szkodowych, oględziny uszkodzeń samochodów i przeprowadzona rekonstrukcja zamiany prędkości na energię zgniotu nadwozi samochodów pozwala jednoznacznie stwierdzić, że uszkodzenia samochodu osobowego V. (...) o nr rej (...) i samochodu osobowego O. (...) o nr rej (...) nie powstały podczas najechania pojazdu V. (...) o nr rej (...) na tył samochodu O., który następnie uderzył w tył samochodu V. (...).

(**dowód:** pismo z dnia 26.03.2013 r., k. 7)

M. Z. w związku z uszkodzeniem jego samochodu marki O. (...) nr rej (...) w wyniku kolizji z dnia 16.02.2013 r. wynajął samochód zastępczy F. (...) w okresie od dnia 18.02.2013 r. do dnia 10.03.2013 r. za kwotę 2.000,00 zł oraz w okresie od dnia 11.03.2013 r. do dnia 02.04.2013 r. samochód marki D. za kwotę 2.200,00 zł.

Wynajem pojazdu zastępczego przez M. Z. był konieczny, ponieważ on i jego żona dojeżdżali wówczas do pracy z miejscowości O., przy czym żona M. Z. pracowała w O. w systemie zmianowym, a dojazd autobusem byłby kłopotliwy i z przesiadkami, bowiem praca odbywała się również w niedziele.

(**dowód:** faktura VAT nr (...), k. 12, rachunek nr (...), k. 13)

(...) w W. odmówiło M. Z. refundacji kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego, wskazując że nie została uznana odpowiedzialność (...) za szkodę.

(**dowód:** pismo z dnia 24.04.2013 r., k. 14)

Poszkodowany M. Z. w dniu 03.03.2014 r. dokonał cesji wierzytelności wobec pozwanego (...) z tytułu odszkodowania za przedmiotową szkodę na rzecz powoda T. A. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...). O przedmiotowej umowie została poinformowana pozwana pismem z dnia 03.03.2014 r.

(**dowód:** umowa cesji wierzytelności z 03.03.2014 r. k. 5-5v, zawiadomienie, k. 15v)

Pismem z dnia 25.04.2014 r. zatytułowanym „przedsądowe wezwanie do zapłaty” T. A. wezwał (...) do zapłaty kwoty 12.550,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie, tytułem odszkodowania za szkody z dnia 16.02.2013 r. nr szkody 53/13/33/48. Zaznaczył, że na kwotę 12.550,00 zł składa się kwota 8.350,00 zł tytułem naprawienia szkody w samochodzie osobowym marki O. (...) nr rej (...) wg wyliczenia szkody nr 53/13/33/48 z dnia 04.03.2013 r.

wymagalna od dnia 31.03.2013 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie, kwota 4.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów wynajęcia samochodu zastępczego wg faktury VAT nr (...) z dnia 04.04.2013 r. i rachunku nr (...) z dnia 02.04.2013 r. wymagalna od dnia 26.04.2013 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie.

(**dowód:** przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 25.04.2014 r., k. 15, pismo wyjaśniające z dnia 02.07.2014 r., k. 16)

Sąd zważył , co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W sprawie sporna była już sama zasada odpowiedzialności pozwanego (...) w W..

Wobec tego, że rozstrzygnięcie tej kwestii wymagało wiadomości specjalnych Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego, techniki pojazdów na okoliczność, czy uszkodzenia samochodu osobowego O. (...) nr rej (...) powstały na skutek najechania samochodu osobowego V. (...) nr rej (...) na tył samochodu osobowego O. (...) nr rej (...), który następnie uderzył w tył samochodu V. (...) nr rej (...) i który z kierowców tych pojazdów ponosi odpowiedzialność za uszkodzenie samochodu osobowego O. (...) nr rej (...) – tak jak opisali to uczestnicy kolizji drogowej z dnia 16.02.2013 r. ok godz. 8:00 w miejscowości O., na ul. (...), na wysokości wjazdu do posesji nr (...).

Biegły po zapoznaniu się z przedłożonymi przez Sąd aktami sprawy i aktami szkody, dowodami rzeczowymi dostarczonymi przez powoda T. A. i w oparciu o ich analizę oraz dokonane oględziny miejsca zdarzenia ustalił, że tenże materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy i rzeczowy przedłożony biegłemu w aktach szkód komunikujących poszczególnych pojazdów nie daje podstaw do wykluczenia faktu najechania samochodu V. (...) numer rej (...) na tył samochodu osobowego O. (...) numer rej (...), który w następstwie uderzył w tył samochodu V. (...) numer rej (...).

Ponadto biegły wskazał, że kierujący samochodem V. (...) numer rejestracyjny (...) poprzez niezachowanie bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i niezachowanie należytej ostrożności naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które doprowadziły do spowodowania kolizji.

Sąd podzielił w całości wnioski wynikające z opinii biegłego. Opinia podlega ocenie, jak każdy inny dowód, według art. 233 § 1 k.p.c. W wypadku opinii biegłego, gdy w grę wchodzi wiedza specjalistyczna, kontrola wiarygodności opinii i wypowiedzi biegłego jest utrudniona. Dokonując oceny Sąd kontroluje wnioski i wywody opinii, a także zeznania biegłego pod kątem widzenia ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłego, sposobu motywowania stanowiska, podstaw opinii (powoływania się na piśmiennictwo i inne źródła, stosowania konkretnych metod badawczych).

W ocenie Sądu sporządzona w sprawie opinia biegłego J. G. zasługiwała na uwzględnienie. Opinia została wykonana szczegółowo, a przedstawione ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwala uznać tę opinię za pełną i kompletną. Wywody biegłego są logiczne i trafne, a także zgodne z zasadami poprawnego wnioskowania. Dodać należy, że strony nie wniosły żadnych zastrzeżeń do przedmiotowej opinii, co potwierdza jej wysoki poziom merytoryczny.

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodą wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Z zasady, iż zakład ubezpieczeń odpowiada w takim zakresie, w jakim odpowiada posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego, wynika że ocena roszczeń odszkodowawczych poszkodowanego, następuje na podstawie odpowiednich przepisów prawa cywilnego, określających do jakich świadczeń byłby obowiązany posiadacz lub kierowca samochodu, który spowodował wypadek.

Jak sygnalizowano, spór między stronami sprowadzał się do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej. Powód nie kwestionował natomiast wysokości odszkodowania, które pierwotnie ustaliło pozwane (...). Dlatego też już tylko na marginesie należy zaznaczyć, że wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Przepis art. 361 § 1 k.c. stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wedle zaś § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Odszkodowanie należy się bowiem tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNCP 1973/6 poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.06.2003 r., sygn. akt V CKN 308/01 nie publ.).

Strona pozwana ustaliła wartość rynkową pojazdu O. (...) o nr rej (...), biorącego udział w kolizji w dniu 16.02.2013 r. przed kolizją na kwotę 18.200,00 zł, zaś wartość rynkową pozostałości zbywalnych w stanie kompletnym na kwotę 8.200,00 zł. Co za tym idzie wartość szkody oceniono na poziomie 10.000,00 zł. M. Z. sprzedał uszkodzony samochód O. (...) nr rej (...) za kwotę 9.850,00 zł w dniu 14.03.2013 r. Zatem pozwane (...) jest zobowiązane do zapłaty tytułem naprawy szkody w samochodzie na rzecz T. A. kwoty 8.350,00 zł.

Odnosząc się do poniesionych przez M. Z. kosztów wynajmu samochodu zastępczego wskazać należy, że pozwana podnosiła, że nie została udowodniona zasadność wynajmu samochodu zastępczego. Jednakże przesłuchany na rozprawie w dniu 17.02.2015 r. świadek M. Z. szczegółowo wyjaśnił, że wraz z żoną w okresie kiedy doszło do szkody w jego pojeździe, dojeżdżali do pracy z miejscowości O. do O.. Podkreślił, że jego żona pracowała wówczas w systemie zmianowym, w tym również w niedziele, a dojazd autobusami byłby utrudniony i kłopotliwy. W ocenie Sądu istotne jest również, że przedstawiono fakturę VAT i rachunek za wynajem samochodu zastępczego których pozwany nie kwestionował i z których wynika również, że M. Z. wynajmował samochód tej samej klasy, bądź nawet o klasę niższy

aniżeli ten którym poruszał się dotychczas. Pozwana nie odniosła się w żaden sposób do przedstawionych przez świadka okoliczności.

Dlatego też w ocenie Sądu, w świetle art. 361 k.c. do poniesionej przez poszkodowanego szkody należy zaliczyć także koszty wynajęcia samochodu zastępczego dla poszkodowanego. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się chociażby w wyroku z dnia 08 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03, Lex nr 146324). W wyroku tym Sąd Najwyższy wskazał m.in., że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. W wyroku z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03, Biul. SN 2005/3/11) Sąd Najwyższy wyraził natomiast pogląd, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 § 1 k.c.). W uzasadnieniu do pierwszego ze wskazanych wyroków Sąd Najwyższy wskazał m.in., że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Pogląd ten w całej rozciągłości podziela Sąd Rejonowy. Należy go przy tym odnieść do każdego z właścicieli, niezależnie od tego czy prowadzi on działalność gospodarczą, oraz niezależnie od tego w jakim stopniu wykorzystuje samochód. W okresie naprawy każdy z właścicieli jest bowiem pozbawiony możliwości korzystania z naprawianego samochodu. W tej sytuacji uniknięcie uszczerbku w majątku poszkodowanego jest możliwe m.in. przez wynajęcie samochodu zastępczego. Koszty z tym związane, w ocenie sądu, są szkodą, która podlega naprawie przez zobowiązany do tego podmiot. Na zakres jego odpowiedzialności wpływ ma oczywiście treść 361 k.c. Koszty najmu samochodu zastępczego obejmować więc mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu. Co ważne, strona pozwana nie kwestionowała okresu, na jaki został wynajęty pojazd zastępczy.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 436 k.c., art. 805 k.c. i art. 822 k.c. w zw. z art. art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.550,00 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 817 k.c. przy czym określając termin odsetek od kwoty 8.350,00 zł Sąd miał na uwadze termin zgłoszenia szkody, tj. 18.02.2013 r. od którego należało liczyć początek biegu terminu wskazanego w art. 817 § 1 k.c., zaś określając termin odsetek od kwoty 4.200,00 zł. Sąd miał na uwadze termin doręczenia pozwanej faktury i rachunku za najem samochodu zastępczego i termin do uregulowania zobowiązania, który upływał w dniu 24.04.2013 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. mając na uwadze orzeczenie merytoryczne. Jednocześnie na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. pozostawiono szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

SSR Marianna Grzyb